

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.

Obseg: Čebelarska postava v Avstriji. (Dalje.) — Novo zdravilno sredstvo zoper gnjilobo v panju. — Shranitev medu. — Jesensko krmenje čebel v potrebi. — Čebelarjev koledar za mesec november. — 0 raznovrstnih stališčih za sadno drevje. (Dalje.) — Požlahtnenje sē sadnimi vejicami. — Sadjerejčev koledar za mesec november. — Slive dolgo časa sveže ali frišne ohraniti. — Vkuhanje breskev in marelic. — Gospodarske raznoterosti. — Inserati.

Čebelarska postava v Avstriji.

(Dr. Pavl Aleks. Beck.)

(Dalje.)

Edini v Avstriji obstoječi, če tudi teritorijalno omejeni čebelarski zakon najnovejšega časa, in sicer deželni zakon od dne 18. junija 1879 veljaven za pokneženo grofovino Goriško in Gradiščansko, določuje o nastavi čebel v §. 2. takole:

„Nastavljanje čebel v manj kot 10 metrov oddaljeni daljavi od zelo rabljene očitne poti, tuje hiše, hleva, dvorišča ali hišnega vrta je pravilno le takrat dovoljeno, če imajo čebele izletavanje najmanj 3 metre nad omenjenim krajem, ali če je med tem (krajem) in čebelnjakom zid, gost zasad ali kako drugo enako ločilno sredstvo najmanj 3 metre visoko napravljeno.

Z ozirom na posebne krajevne okolščine zamore občinski predstojnik kako pomanjšanje zgoraj navedene daljave, vendar ne spod 3 metre dovoliti, kar se pa mora občini naznaniti.“

Ker je to določilo o nastavljanji čebel začasno edino, ki je v Avstriji, bodi si tudi le v jednom njenem delu, veljavno, vendar je vedno tudi civilnemu ali političnemu sodniku družih kronovin važna pomoč pri njegovih to stvar zadevajočih razsodbah.

Nastavljanje čebelnih panjev na tujem posestvu — zemljišči — bodisi trajno ali le ob času paše ne sme se dandanes, kjer je posestvina last vseh svojih prejšnjih bremen (dolgov) oproščena, kar se samo po sebi razume, nikdar brez dovoljenja zemljišnega posestnika zgoditi.

Posebno omejitev obsega v tem obziru §. 3. pred omenjene postave za Goriško in Gradiščansko, da sme čebelar onih kronovin čebele bodisi na lastnem zemljišči ali na tujem z dovoljenjem posestnikovem

„na različnih krajih v istej davkarskej občini v slučaju dokazane potrebe le z dovoljenjem srenjskega predstojnika nastaviti.“

Kar se števila imajočih panjov tiče, ni razven čebelarjev Goriške in Gradišanske nikdo omejen. Za te čebelarje določuje pa §. 4. imenovane postavave:

„Če domači čebelni panjovi se svojim številom čebeloreji (!) ali pa kmetijstvu škodujejo, zamore občinski predstojnik na zahtevanje udeležencev in po zaslišanji izvedenih mož, število teh čebelnih panjov omejiti.“

Za rojevo pravo daje §. 384. splošne državljanske postavnne knjige najvažnejo podporo naše sedanje čebelarke postavave. To postavno določilo je pa toliko važneje, ker je edino določilo, ki v tej stroki za vso Avstrijo velja.

§. 384. se glasi:

„Domači čebelni roji in druge krotke ali vkrotene živali niso stvar prostega živalskega lova, temveč ima lastnik pravico, na tujem zemljišči jih loviti; vendar naj ta zemljiškemu posestniku narejeno škodo povrne. V slučaju, da starčev lastnik ni roja v 2 dneh zasledoval (in vjel), ali da je vkrotena žival 42 dni samolastno izostala, jo sme na srenjskem svetu vsakdo, na svojem pa posestnik vzeti in za sé obdržati.“

Iz tega je razvidno, da domačih rojev ne sme tisti za sé vzeti, ki jih prvi dobi ali zagleda. Tolikomanj je pa s tem določno izrečeno, da pri „divjih čebelah“ isto velja. Kajti vsak od starčevega lastnika zapuščeni ali še le po preteku 2 dni zasledovani „domači čebelni roj“ postane divji in postava nam v tej zadevi pravi, da se takih rojev na srenjskem svetu, t. j. na državnih cestah, na obrežjih morja, jezerskih luk, kakor splošnih veletokov in rek, smé vsakdo, na svojem pa lastnik zemljišča polastiti, tako mora isto določilo z ozirom od že od narave divjih čebel veljati.

Čebele so lastnina onega, ki ima pravico do zemljiščine koristi; kajti postava je rabila izraz „zemljišni posestnik“, kar se pa le razume „lastnik koristi — vžitka“, — iz tega pa sledi, da je na istem postavnem mestu občinskemu in zasebnemu svetu v določbo onih, ki imajo pravico do rojev enaki del odločen.

Ker se pa srenjski svet k javnem posestvu, to se pravi, k onim rečem šteje, ki so vsem sodržavljanom le v porabo dovoljene in ker se na takem svetu ne pri-lastuje polastilna pravica rojev državi, ki je vendar posestnica in lastnica onega sveta, temveč vsem sodržavljanom, ki imajo porabilno pravico, na ta način se z besedo „lastnik zemljišča“ ne razume posestnik zemljišča, temveč oni, ki ima korist ali vžitek one zemlje, kateri je pa skoro vedno tudi lastnik zemljišča.

Samo po sebi se razume, da ni lov divjih čebel z lovsko pravico, ki ves drugačen obseg ima, zvezan, kakor tudi tičji lov ne.

Glede lastnikove pridobitve rojev domačih čebel posnema državljanska postavna knjiga rimsko postavo, ker v prvi vrsti posestniku starca pravico priznava.

Dvorazumni odlomek, „če v dveh dneh ni zasledoval“ se ne razume, da starčev lastnik še le potem pravico do pobegnjenega roja zgubi, če ga je sploh v dveh dneh če tudi že po večtedenskem povpraševanji nehal iskati, temveč prav v smislu rimske postavave tako, da je ta pravica že izgubljena, če v dveh dneh po času izrojenja začeni ni zasledovanje pričel ali ga nadaljeval.

Z besedo zasledovanje se pa ne razume samo zasledovalno postopanje, temveč vsako ravnanje, s katerim starčev lastnik svojo voljo natančno in očitno naznanja, da še od pravice do roja ni odstopil.

Ako starčev lastnik v 48 urah po izrojenji ni nič pričel, iz česar bi se njegovo zasledovanje sklepati dalo, ima posestnik zemljišča, na kogar svet se je roj vsedel, izključljivo pravico do roja, ki je gospodarja zgubil.

Pri zasledovanji roja na tujem zemljišči storjena škoda mora se seveda zemljišnemu posestniku povrniti.

Nadaljno v vsej Avstriji veljavno določilo obsega splošna državljanska postavna knjiga v §. 383. o ropanji medu. Postava se pa vendar izdržuje, o tem kako neposredno postopanje določiti, temveč kaže na politično postavo, „kako naj se ropanje medu, ki se po tujih čebelah zgodi, zabrani“.

To politično postavo spoznavati smo že popred priložnost imeli; to je namreč terezijanska čebelarska postava od 8. aprila 1775, katera zatiranje tujih čebel sploh, posebno roparic na vsak način prepoveduje, in tedaj v tej točki še do dandanes popolno veljavo ima.

(Dalje prihodnjič.)

—*—

Novo zdravilno sredstvo zoper gnjilobo v panju.

Gospod D. Osipow iz Madikovkas-a naznanja prav priprosto sredstvo zoper gnjilobo, katero se priprosteje izmisliti ne da, in sicer: V panj z gnjilobo obesi se žakelje s kafro ter se nekoliko dni pusti viseti. Ta močni duh menda v nekoliko tednih gnjilobo popolnoma ozdravi. Gospod Osipow vzame čez nekaj dni žakelje s kafro iz panju in počaka nekaj dni, ker misli, da ne odnehajoči močni duh vtegne čebelam škodovati, za nekaj dni obesi zopet kaferni žakelje v panj, pa le za par dni in to dela tako dolgo, da ljudstvo popolnoma ozdravi. To sredstvo menda vsakikrat bolezen ozdravi, in g. Osipow rabi to sredstvo tudi pri zdravih panjovih, hoteč s tem gnjilobo odvrniti. Če se to potrdi, se bo lahko poskusilo, če kaferni duh čebelam škoduje ali če jim je neprijeten, in koliko dni bi se smel žakelje brez nevarnosti v panju pustiti. — Gnjloba je strah čebelarjem, kakor kolera ljudem; do sedaj znana Hilbert-ova zdravilna metoda s salicinsko kislino se ne potrdi v vseh slučajih, pa je tudi preobširna in se težko dá izpeljati. Gospodje čebelarji, prosimo Vas vljudno, poskusite ta zdravilni način, kedar priložnost imate, ter nam vspeh dobrohotno naznanite, ker na ta način, ako se to potrdi, odvrnil se bo sovražnik, kateri veliko čebeljakov vničiti žuga!

—*—

Shranitev medu.

Glavno pravilo o shranitvi medu se glasi: Natančno zapretje, da ne more zrak do njega, suha in ne premrzla shramba. Prvo je potrebno, ker med silno rad vodo iz zraka na sé vleče in se s to posebno zgoraj tako zveže, da tekoč in redek postane, in se skisa; brez primešanja vode se dober med vsled velike vselbine sladkorja ne more skisati.

Če se hrani v velikih posodah je za pokrivalo posebno dober vosek, ta se raztopi in na med vlije, ter pusti, da se vstrdi. Dene naj se ga toliko, da bo za 1 cm debela skorja na vrhu. Tako bo med popolno obvarovan zraka. Če so pa manjše posode v to odbrane, kot postavim steklenice s širokim vratom, zavežejo naj se s pergamentpapirjem; in ker voda tudi skozi ta papir pride, naj se črez to dene še listek stanijola, ki ves vrh steklenice dobro zapre.

Če se med shrani v lesenih posodah, naj bodo dobro in natančno izdelane, da tudi suhe vodo drže, kajti med iz luknjic lesa vso vodo potegne in utegne

skozi špranje, po osušenji nastale med dogami teči. Lončene posode naj bodo zategadelj dobro povoščene (glazirane).

Skoro vsake vrste med pred ali pozneje kristalizuje in sicer v hladnem prostoru pred, ko v toplem. Vsled kristalizovanja vtegnejo se slabe steklenice razpočiti, pa to le v slučaju, če se med kar naenkrat iz toplega v mrzel prostor prenese ter se s tem kristalizovanje pospeši. Steklenice in drugi lonci popred popokajo, če hud mraz med doseže, da voda, ki je z medom zmešana zmrzne. Razven suhobe v shrambi, ter dobrega in natančnega zapretja je potrebna tudi prava toplota, da varuje med pred zmrzolino.

Jesensko krmenje čebel v potrebi.

Krmenje v času potrebe pa že konec poletja ali v začetku jeseni ima namen, panjovom, ki si za zimo niso dovolj hrane napravili, toliko živeža dodati, kar ga v prezimovanje potrebujejo. Najboljše se to zgodi, če se panjovom poda zadelano satovje, samo ob sebi se razume, da mora z medom napolnjeno biti. Ako pa kdo takega nima in ga tudi dobiti ne more, pokladati se jim mora tekoči med. To krmenje, namreč s tekočim medom, se pa ne sme prepozno vršiti, da bi potem čebele ne mogle tekočega medu, katerega so v satovje prenesle, dobro zadelati. To krmenje zvršiti je najbolje konec avgusta, v septembru in tudi v lepih dnevih v začetku oktobra. Konec avgusta seveda le v tistih krajih, kjer ni ajde. V oktobru je pa vreme že malo kedaj v to ugodno; zakaj? Zato, ker mora večinoma vsa hrana v prezimovanje odmenjena pokrita biti; kar pa čebele pri poznem krmenji zaradi hladnega vremena prav težko naredo. Odkriti med se po zimi zaradi mokrote rad skisa in pokvari, kar potem prav lahko čebelno bolezen — grižo — pouzroči. Malo nepokritega medu nič ne dé, ker tega čebele še pred nastopom zime, použijejo.

To potrebno krmenje se mora precej in v precej velikih porcijah eno na drugo podajati, da čebele med v piskrice znosijo, ga tam pokrivajo, ko bi pa piskrice prazni ostali, znala bi matica potem v nje zalego nastaviti, kar bi pa potem panju le na kvar bilo, ker bi na ta način veliko hrane se po nepotrebnem potratilo. Če pa dobrega in zdravega medu za pokladanje primanjkuje, naj se pa poklada rumeni ali pa navadni sladkor. Sladkor se stopi v vodi, katere naj se po teži polovico manj vzame, kot je sladkorja; to naj se zmerno kuha in pene naj se posnemajo. S 5 do 6 kg sladkorja vsak panj prav lahko čez zimo shaja, ali vsaj do časa, ko čebele prvokrat k izčiščevalnem izletu izlete, da se jim takrat zopet lahko doda, če jim je hrana že pošla.

Čebelarjev koledar za mesec november.

Kolikor krajši in mrzleji dnevi postajajo, toliko bolj se čebele v vedno tesnejo gručo stiskajo in če so zdrave, so tudi prav mirne. Če v tem mesecu topli dnevi sè 7 do 8° R. v senci nastopijo, tako izvabijo čebele iz panjov, da pred panjovi igrajo. Dobro je v tem času prostor pred čebelnjakom, če je s peskom posut sè slamo, deskami itd. pogriniti, da čebele, ki po tleh posedejo, varuje otrpnjenja.

Slabo oskrbljenim panjovom se tudi v tem mesecu s krmenjem lahko pomaga s pokritimi satovi, gostim medom ali rumenim sladkorjem. Pri tem delu je pa

treba paziti, da se čebele ne vznemire ali razdražijo. Medu se v tem mesecu porabi blizo $\frac{1}{2}$ kg v enem panju. Če čebele še niso dovolj pred mrazom obvarovane, naj se to, pred ko je mogoče, zgodi, ker čez noč slana nastopa. Slabi panjovi naj se rajše postavijo v temno, ne mrzlo shrambo, kar se lahko tudi z drugimi panjovi, ko zima v resnici nastopi, stori. Popred pa tega ni treba storiti, ker pozni izlet je čebelam koristen, kar bi pa prenašanje iz shrambe v čebeljak zelo opoviralo, ali skoro nemogoče bilo. Žrelo naj se čebelam nikdar ne pripre; če bi pa le miši notri tiščale, naj se v žrelo žreblji nataknejo ali pa s pastmi polove.

O raznovrstnih stališčih za sadno drevje.

(Dalje.)

2. Drevesni vrti. Med tem, ko kmetovalcu navadno časa za obdelovanje prostornih hišnih vrtov pomanjkuje, zamore se v drevesnih vrtovih obilo sè sadje-rejo pečati. Pri napravi drevesnih vrtov, v katerih razun sadja tudi trava raste, se mora, kar se izrejevalnega načina tiče, na visoka drevesa, in kar se izbiranja vrste ali plemena tiče, pa na drevesa gospodarstvu koristna ozirati. Boljše in bolj občutljive vrste sadja naj se v toplem podnebju, in obvarovanih krajih in na dobrem svetu sade. Pritlikovec se le med drugim drevjem sade, plazeča in ovijajoča se drevesa (Spalier) pa le ob zidovih. Od sadnih vrst se je posebno ozirati na pečkasto sadje, češplje (na vlažnih krajih), črešnje (na suhih bregovih), orehe in (toplih krajih) na kostanj. Če je zemlja globoka, naj se sade hruške, na plitvih krajih pa jabolka, in na peščenih črešnje in češplje.

Ker so pa drevesni vrtovi navadno odprti, je dalje važno, veliko, kolikor moč enakočasnih, in ne zgodaj zrelih plemen ter vrst z manj lepim sadjem odbrati, da s tem tako hitro tatu na vrt ne zvabijo. Pozno zrelo pečkasto sadje je zato pripravno, ker njega sad se na drevesu vidi še ne zrel in tako tatu ne mika, da bi ga šel krast. Marelice, slive in mirabele so zelo k tatvini vabljive. Drevesa sè široko krono so posebno dobra, ker se mokrota pod njimi dalje časa drži in se s tem travina rast pospešuje. Samo severne lege naj se odbirajo le v toplih krajih, drugod so boljše severnoizhodne ali severnozahodne; na poslednjih so dohodki vedno boljši. V drevesnih vrtovih, katerih posamezni deli različne lege in lastnosti imajo, naj se posamezni deli z neenakimi ter prostoru primernimi vrstami nasade, s čimur se gotovost sadu povikša. Da bi se pa lega, podnebje in zemlja zboljšati mislilo, je nemogoče svetovati, ker taki vrtovi so navadno zelo obsežni in veliki in bi to veliko stalo. Nasaditev pritličnega sadja med visoko drevje je pametna, ker predno visoka drevesa v 10—15—20 letih popolno dorastejo ter dovoljno korist donesejo, donašajo pritlikovec že obilne koristi. V to naj se odberejo taki pritlikovec, ki zgodaj zore in obilo sadu donašajo. Pri teh naj se dela, da bodo kinalo in veliko sadu prinesli. Kar se pa gnojenja teh dreves zadeva, velja isto, kakor pri hišnih vrtih. V drevesnih vrtih naj zemlja do popolno izrastene krone vsako leto okrog dreves prekoplje in to v premeru $1\frac{1}{2}$ —2 m in naj se večkrat z mešancem (kompostom) ali drugim gnojem pognoji. Posebno v novejših časih se v takih vrtovih namesto trave poljski pridelki goje, in zemlja se kot njiva obdeluje in gnoji; tu se je pa treba varovati takih rastlin, ki globoko v zemljo svoje korenine raztezajo in vsò zemljo izsesajo, kakor detelja i. dr.

3. Njive. Če se na teh sadno drevje sadi, je vendar glavni ozir na poljske pridelke obrnjen. Zoper poljsko obsajanje sè sadjem kmetovalci, ki o tem nimajo skušnje, govore, da se s tem obdelovanje njive opovira, ter da so dohodki manjši. Ti pa se motijo, kajti tamkaj, kjer je poljska sadjereja razširjena, je prišlo do skušnje, da so vsi tisti odgovori ničevi. V milem podnebju in na globokej močni zemlji se sè pridelkom sadja prav obilo povrne škoda pri poljskih pridelkih, ter se sme sadje brez skrbi na njive saditi samo prav zelo redko. Če pa zemlja in podnebje nista posebno ugodna, naj se drevesa samo ob poljski poti nasade ali pa prav narazen po njivi. Svetovati je na krajih, kjer še tega ni, le z malim in previdno začeti. Važno je pri tem, da se prave vrste dreves v to odberejo. Pripravne za to so one vrste, ki so ob istem času zrele, ter niso posebno lepega sadu, ter tako ne izvabljuje. Zgodnje vrste, kakor črešnje naj se ne sade, ker so popred zrele, kot poljščina, katerej bi se potem škoda delala. Češplje so zapeljive ter niso za to, tudi orehi in kostanji ne, ker preveliko krono naredo, preveč zemljo izsesajo in z odpadanjem perja poljskim pridelkom škodujejo. Kar se zemlje tiče, velja isto, kot pri drevskih vrstih. Od pečkastega sadja naj se odberejo iste vrste, ki visoko in ne široko krono naredo. Drevesa, katerim veje doli visijo, so nepripravna. Pri obdelovanju polja je treba paziti, da se drevesa ne ranijo, ter naj se zemlja, kjer se razorati ne more, vsaj vsako leto skrbno prekoplje. Sade naj se le visoka drevesa, nikdar pa nizka — pritlikovci.

(Dalje prihodnjic.)

Požlahtnenje sè sadnimi vejicami.

Ta način cepljenja ima namen, v mogoče kratkem času — v teku jednega leta — sadonosna (že sad donesla) drevesca odrediti.

V jeseni se poiščejo boljše, kake $1\frac{1}{2}$ —2 cm močne, dobro korenitne podlage (divjaki), ti vsade se v pripravne lonce ali sploh posode, in se ob tej priliki nekoliko korenine obrežejo. Tako vsajene podlage se čez zimo postavijo v mrzlo, če tudi temno klet, a zmrzovati vendar v njej ne sme. Spomladi se prenesejo v toplo rastlinsko lišo, da v pravem času poganjati prične. Treba je to tako vrediti, da divjaki istočasno sè sadnim drevjem v prostem brstiti začnejo, ker to je pravi čas v požlahtnenje.

V ta namen odreže se kroni podobno razrastena veja od pripravnega drevesa, katera pa mora tako močna biti, kakor divjak, da je v požlahtnenje dobra in pripravna, ter da na stranskih vejah sadni les ima. Ta v požlahtnenje odmenjena in poiskana vejica mora tedaj več stranskih vejic sè sadnim lesom imeti, da precej, ko se prime, drevo krono ima in da že prvo leto sad obroditi zamore. Iz tega je razvidno, da se morajo cepiči od takih dreves vzeti, ki veliko več sadnih popkov ko rastijočega lesa imajo.

Cepovi morajo pod krono kake 15—18 cm dolga debeleca imeti, na katerih se pod vejicami 4—5 cm dolgi poševni rezi naredo; itak naredi se z divjakom, na kar se oba dela jeden na družega deneta in se dobro zvežeta. Rana zamaže se s tekočo cepilno mažo. Drugi del (vrh) cepičev se vtakne v lonce ali steklenico z vodo napolnjen in cepljenje je dovršeno.

To požlahtnenje se vrši navadno v visokosti 15—20 cm, vendar se po okolščinah tudi višje lahko cepi, pri čemur se pa debelost cepiča z divjakom vjemati mora.

Na ta način požlahtnjena sadna drevesa dobe hrano od dveh strani, zarastejo se v 3 do 5 tednih, tudi popred, obilno cvetejo in že prvo leto dobro dozorelo sadje donajajo, kar se posebno pri črešnjah rado zgodi.

Ko se je divjak s cepičem dobro zarastel, se lahko vrh, ki je v vodo vtaknjen, gladko odreže, rana z drevesno tekočo smolo zamaže in trak odstrani, dokler se pa zarastek ni popolno dovršil, se mora v potrebnem slučaju pomankljiva voda dopolniti.

Nadaljena skrb obstoji v tem, da ta drevesca v teku polletja z gnojnico i. dr. dobro gnojimo in v jeseni obrežemo. Obrezovanje je v tem slučaju prav lahko, ker je krona že gotova in je ni treba še le z obrezovanjem napravljati.

Glavna naloga pri odgoji teh dreves je nadalje, da se skrbi vedno za sadni les, kar se doseže, če se po potrebi obrezuje, presaja ali gnoji; gnojenje se posebno pri odgoji v loncih nikoli ne more dosti priporočevati, ker vedno sad donajajoča drevesa veliko moči in tako tudi prav obilo hrane potrebujejo, ktere pa v malo prsti ne dobe dovolj, brez da bi se jim gnojilo; da je pa pri gnojenji treba prav previdno ravnati, se samo ob sebi razume.

Obrezovanje je najboljšo, če se dovrši, ko je brst dozorela, tedaj konec avgusta ali početkoma septembra. Presajanje naj se zgodi v počitku (jeseni ali po zimi), in ceplenje pa od začetka aprila do srede istega meseca, tedaj v teku 14 dni, kar je pa od napredka narave odvisno. Prezimijo se lahko drevesca kot divjaki v kleti ali sploh v prostoru, kjer ne zmrzuje.

Ta nov način ceplevanja iznajdel je gospod Stöckl, pruski nadlieutenant v Ratiboru. Tako požlahtnjena in že v prvem letu sad donajajoča drevesca so bila na razstavi v Hamburgu leta 1881. izpostavljena. („Illustrirte Flora“.)

—*—

Sadjerejčev koledar za mesec november.

Kdor hoče živo mejo nasaditi, naj stori to ta mesec. Sadno drevje se lahko ta mesec obrezuje. Drevesa sploh naj se snažijo in naj se jim nagoji. Jame za pomladno presajanje sadnih dreves naj se sedaj skopljejo, da se izkopana prst malo odpočije. Drevesa naj se zavarujejo pred zajeem. Okrog mladih dreves naj se dene črešlo, listje ali segniti gnoj, da ne bodo zmrznila. F.

—*—

Slive dolgo časa sveže ali frišne ohraniti.

Vzame se vinski sodček iz močnih hrastovih dog narejen, pa ne nad 25 l držeč, ta se dobro pomije in popolnoma posuši. Zdajci se vzame nekoliko 15 do 20 cm dolgih žvepljenih koseev, ti se navežejo na žico (drat) se zažgejo in vtaknejo v sodec, da vsi zgore. Ko je vse zgorelo, vzame se žica varno iz sodčka nato se hitro spusti toliko sliv notri, da je sodček do polovice napolnjen. Zdaj se naveže zopet na žico muškatov oreh in se zažge ter vtakne v sodec in slive se nadevajo v sodec do vrha. Sod se zatakne in zapečati ali sè smolo zakapa. Ta se sedaj, dokler se ne rabi, dene v vodo, tako, da voda čez njega stoji. Ko se hočejo slive iz soda vzeti, izbije se dno, in sad je ravno tak, kakor bi se ravno sedaj iz drevesa vzel, in to tudi po preteku jednega leta. Če se pa le nekaj sliv vzame iz soda in druge naj se še naprej ohranijo, naj se sodec zopet zapre in požvepla, kakor je zgoraj povedano, zamaši in pod vodo postavi.

—*—

Vkuhanje breskev in marelic.

Breskve ali marelice se, ko so rumeno zrelo, v dve polovici razrežejo, gladko olupijo, in v vrelo vodo denejo; puste se, da se enkrat vzdignejo, potem se v mrzli vodi ohladi ter se na platneni prt, ki je na situ razgrnjen, polože, da se posuše. Zdaj se skuha na 1 kg sadja $\frac{3}{4}$ kg medu, polože se kosei eden za drugim noter, puste se malo časa vreti, toliko da ne razpadejo, odvzame se med, kosei se denejo vroči v steklene posode z natančnimi zaporami, vlije se med po njih in se precej zapre.

—*—

Gospodarske raznoterosti.

Štastika o pomnožitvi čebel. Konec lanskega leta so se v francoskem poljedelskem ministerstvu po došlih mu sporočilih iz raznih okrajev te-le številke dobile, katere očitno kažejo, da se je kupčija in obrtnost s čebelami povzdignila. Na Francoskem je bilo isti čas nič manj, ko 1,971.865 panjev čebel. Te nanesele so v teku leta 9,948.642 kg medu v skupnej vrednosti 14,945.885 frankov, in 2,845.749 kg voska vrednega 8,752.290 frankov. Vsi panjovi so tedaj nanesele 23,698.134 frankov.

Župnik Jecker v Subingenu v Švici je v letu 1884 od svojih 60 panjov dobil 29 centov medu v vrednosti 2900 frankov.

Ne vživajte zmrznjenega sadja! V Schifferstadt-u umrl je drvar Maurer po imenu. Za svoje kosilo vzel je sè saboj kos kruha in nekaj hrušek, katere je ne gledé mraza na prostem pustil, da so zmrznile, ter take v svoj prazni želodec spravil. Precej postane mu slabo in ta slabost dovede ga v 3 dneh v hladni grob.

Dobre orehe od slabih in piškavih je lahko odbrati. Vsi se denejo v vodo. Dobri padejo k dnu, a slabi stopijo k vrhu, kjer se lahko odberejo. Dobri se pa vzamejo iz vode in posuše.

V Kaliforniji so lansko leto okrog 60 milijonov funtov medu pridelali. Glavni pridobitek je bil v južnem delu v Counties San Diego, San Bernardo, Ventura in v Los Angeles.

Dobro in hitro zdravilo zoper čebelin pik pravijo, da je petersiljevo perje. Rana se samo s tim perjem riba in kmalo je dobro.

—*—

Dragi čebelarji!

Letos vsi zdihujete, da Vam medu primanjkuje, poskusite tedaj čebele sè sladkorjem krmiti, kakor ste brali v števil. 7. letošnjega tečaja v našem listu med dopisi. Sladkor se sploh priporoča, samo krmenje ne sme prepozno biti, da čebele zamorejo svoj ostali živež v piskrice pospraviti in zadelati. Poskusite, prepričali se boste sami, da je res dobro!

Listnica uredništva. Gg. N. R. n. P. — L. A. v K. — N. P. v D. Z. pride zaradi pomanjkanja prostora prihodnjič. Hvala vsem za poslano!

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarakega in sadjerejskega društva za Kranjsko“. — Natliana Klein in Kovač v Ljubljani.